

Atif KUJUNDŽIĆ

Slikarski postupak i slike Ahmeta Hundura kao katarzična vrijednost spoznaje svijeta i slobode stvaranja

Progonjen željom da uzleti i da se ugradi u Vječnost, da dosegne ono što bi mogao prihvatiti barem kao dio svoje nade i svoga sna o Vječnom Životu, čovjek poseže za bliskim i dostupnim njegovom poimanju svojih mogućnosti i pružene prilike uopće: radi, gomila novac i bogatstvo, gradi i ruši, stječe znanja i zvanja, bori se za mir i vodi ratove, mrzi i voli, organizira se i izdvaja, žari i pali, glumi i pjeva, piše i komponira, slika i režira, podiže porod i odgaja, radi i sanja, vjeruje i sumnja...

Nerijetko, čovjek radi pogrešno i ubrzava svoj kraj. Često; čovjek ne radi ono u čemu bi mogao biti dobar, uspješan i značajan. Ono, u čemu je potencijalno najbolji.

Svaka djelatnost u životu pojedinca i njegovoj praksi - ima svoj obol i karakterističnu poetiku, autorski znak i ozračje koje djelo isijava svojom snagom. Sve na ovome Svijetu, Jedini i Svemoćni stvorio je samo jedanput. I niko i ništa, nije - nikome i ničemu suprotstavljeno. Tek, Dobru je suprotstavljeno - Zlo. Redu - Nered. Radu - Nerađ.

Stvaranje je razumijevanje Dobra i Dobrota. Doduše, za Dobrotu je potreban stalan i veliki napor. Nerazumijevanje je Zlo. Stvaranje je red i kada ruši. Stvaranje nužno - sadržava i destruktivan odnos spram postojećeg i

etabliranog za račun uspostavljanja Novog i Boljeg. Stvaranje je u cjelini svjesna i promišljena djelatnost. Nered je kaos i kada po svaku cijenu nastoji održati postojeći poredak stvari, jer se protivi toku stalnih i neumitnih promjena. Zlo je nepotrebno, pa dolazi samo. Biti na strani Dobra, znači, u svakom koraku pobjeđivati. Biti na strani Zla, makar na tren - znači biti poražen. Ni najmanje opredjeljenje za Zlo, ne može, nikad i nikome donijeti - ništa Dobro. To je Istina. Drugo je glupost i omaglica.

Biti na strani Dobra, znači - biti na Njegovoj strani. Dobro nema alternativu. Zlo podnosi sve. Dobro samo Dobrotu.

Prepoznavanje svoga mjesta u vremenu i prostoru - nudi ključ za razumijevanje smisla svoga prisustva i mogućnost određivanja Cilja, te Slobodu u izboru sredstava za njegovo postizanje, kao poputbinu. U to spada i preuzimanje odgovornosti za svoje prisustvo i ne/djelovanje.

Razumijevanje svoje pojave i prisustva

AHMET HUNDUR je shvatio. On razumije sebe i svoju ljudsku želju da se ugradi u Vječnost. Razumije i svoj slikarski dar, pa tako i svoje Poslanje. On zna, da je Ahmet Hundur - Jedan, kao što je jedan dragi Bog. I da je po daru od Boga - slikar. Da je dar dobio kao izraz Njegove beskrajne ljubavi i Dobrote i Milosrđa. Jasno mu je, da će slijedeći taj dar, kao svoj: v o x i n t e r i o r i - unutrašnji glas, slijediti Njega u sebi i tako, svojim radom i poslan-

jem - ostaviti trag o svome prisustvu u vremenu i prostoru. Posvjedočiti o Njemu.

A, AHMET HUNDUR - to želi i hoće, jer to shvata kao svoju suštinu.

AHMET HUNDUR shvata svoju priliku i slobodu stvaranja kojom raspolaže - ma šta činio: slikao, ili tek čekao da mu isteče vrijeme i prođe život na periferiji rodnoga Tešnja. On slika, jer želi biti na strani Dobra i Stvaranja. Tako je shvatio svoje prisustvo. On zna; ako to što vidi i što može naslikati - ne naslika, to će ostati nenaslukano! On zna, da je samo to - što je njemu dato i što ne pripada nikome drugom, njegova jedinstvena prilika. Njegova mogućnost neograničene slobode. Vječnoga života. Njemu je sas- ma jasno; zašto mnogi, nikad neće dohvatiti Vječnost, osim kao prah iz kojega su se na tren digli i u koji će se vratiti zauvijek, a da nisu osvijetlili život ni kao iskra. Barem na čas. Ili; oprosti nam dragi Bože - nismo razumjeli svoje/njihovo prisustvo.

Dramatika življenja kao referenca umjetničkog stvaranja

Ovu ogoljenu spoznaju o SEBI i jedinoj prilici koja mu je data/ostavljena, AHMET HUNDUR je transformirao do smisla svoga prisustva, a svoj dar do oblika svoga poslanja. Tako se rodio po drugi put. I stvarno je postao slikar! Našao je svoj put! HUNDUROVO razumijevanje svoje pozicije, jeste Dobrota Stvoritelja u svome elementarnom vidu. Konkretno - svjedočenje o tome sadržano je u dramatici njegovih slikarskih motiva.

Dramatsko u životu, jeste demijurg svjedočenja o ljudskoj i neljudskoj mogućnosti kao obliku iskušenja.

Svakako; zanimljiva je spoznaja i činjenica, po kojoj čovjeka, sve što čini i ne čini u istoj mjeri vodi njegovome Usudu - Sudbini i to u jednakoj; to što se čovjek Usudu opire i što mu se svim silama želi približiti! Svaki detalj, ima samo smisao učvršćivanja konačnoga ishoda. Ne postoji slučaj, ni kao stjecaj okolnosti. Radi se samo o tome: da li smo shvatili, razumjeli o čemu je riječ. Na tom mjestu, po svome daru i ličnom izboru, AHMET HUNDUR - sinkretički srasta sa svojim slikarskim poslom i opredjeljenjem, na način blizak samo umjetnicima, pjesnicima posebice.

Shvativši to kao nultu poziciju i aproksimativno: kao mogućnost djelatne slobode; AHMET HUNDUR je u relativno kratkom razdoblju od nekoliko godina napravio zaista lijep broj slikarskih ostvarenja, koja svjedoče o njegovom spoznajnom, zanatskom i umjetničkom usponu. Riječ je o crtežima i slikama ostvarenim različitim tehnikama, a tematsko-motivski i hronološki gledano - u ciklusima: STARI TEŠANJ; KUDRET; PEHLIVAN; VJEČNOST; STRAH...

Crteži staroga tešnja kao konstanta i potvrda jastva

Brojni crteži staroga Tešnja, ostvarenja su koja AHMET HUNDUR realizira kao uvijek istu osnovu i konstantu, kao mjesto svojih slikarskih maštarija i prostor iz kojega će uvijek moći, s novom energijom - iskoračiti smjelo i tragalački. Isto, kao i ciklus

Ferhadbegovih rozeta: njih pet u raznim odnosima s harfovima i levhama, svjetlom i patinom.

Crteži su rađeni laviranim smeđim bajcom proizvedenim od mlade orahove ljuske, po postupku koji se dugo čuva i održava kao općepoznata stvar i receptura francuskog porijekla. Ovi crteži su svjedočanstvo o sjajnom crtačkom umijeću AHMETA HUNDURA. O njegovom, neupitnom prihvatanju likovnosti svoga Zavičaja, kao svoga slikarskog Usuda i spremnosti da sa njim traje, kao sa svojim imenom i prezimenom, licem i očima u kojima mu se zrcali duša. Jer; AHMET HUNDUR, Čovjek i Umjetnik - Život i ljude gleda bez zazora.

Crteži AHMETA HUNDURA, očito, uvijek i iznova su ona pozicija iz koje kreće u osvajanje prostora iza tešanjskih sokaka, mahala, ulica i zidina Tvrdave. U spoznavanje prostora koji funkcionira kao neistraženi svijet za vječno mladu uobrazilju Umjetnika. Prostora koji varniči tajnama izazova: smislom Željenog, Novog, Vječnog. Smislom, koji će potvrditi ili zaniijekati kreativnu smjelost talenta koji ne miruje, koji traži i nudi dokaze o svome prisustvu. HUNDUR je svjestan, da su dobrim dijelom odgovori u njemu samom i da je zato cjelishodno, da ih ovaploti na - u slici kao umjetničkom djelu, koje mu proširuje uporište za ono što će doći. Tako i njegove slike dobijaju duboki smisao kojim opstaje tajna stvaranja, kao vječni život.

Crteži AHMETA HUNDURA, u svojoj koloriranoj varijaciji i vježbovnoj varijanti, jesu i već pomenute - Ferhadbegove rozete s harfovima i levhama.

Kudret voda ili misao o početku i kraju

Snaga HUNDUROVOG dara, ne zazire od sučeljavanja s izazovom lokalnog mita o KUDRET VODI. Tako je naslovljen prvi ciklus od četrdesetak HUNDUROVIH slika i crteža rađenih akrilnom bojom, olovkama u boji, bajcom, perom, uljem, na papiru i platnu.

KUDRET VODA je kao i KUDRET SAHAT. Na mjestu preliva, ona će se oglasiti zvonkim kapima, prije nego što krene. Ona se noću čuje ispod poda i podruma u temelju svakog doma, dok ovlaš zapljuskuje podzemne lagume. Kao, što se kudret sahat čuje u zidovima svake kuće i duvaru svake sobe. KUDRET VODA će doći kad bude htjela. Duboka. Bistra. Bešumna. Neumoljiva i elementarno-nezadrživa. To će biti potop. Iznad svega, ostat će tešanjaska KULA - koja će poput Nuhove lađe omogućiti da se sačuva demijurg života i da sve može krenuti ispočetka.

Mučno i lijepo. Baš, kako je težak i lijep samo veliki i jedini Život koji svi živimo. Ali i KUDRET VODA je lijepa, kao najveće iskušenje koje će život učiniti još ljepšim i značajnijim. Većim. Ona će se pojaviti i nadoći, neznano otkuda. I isto tako će se povući. Nestati.

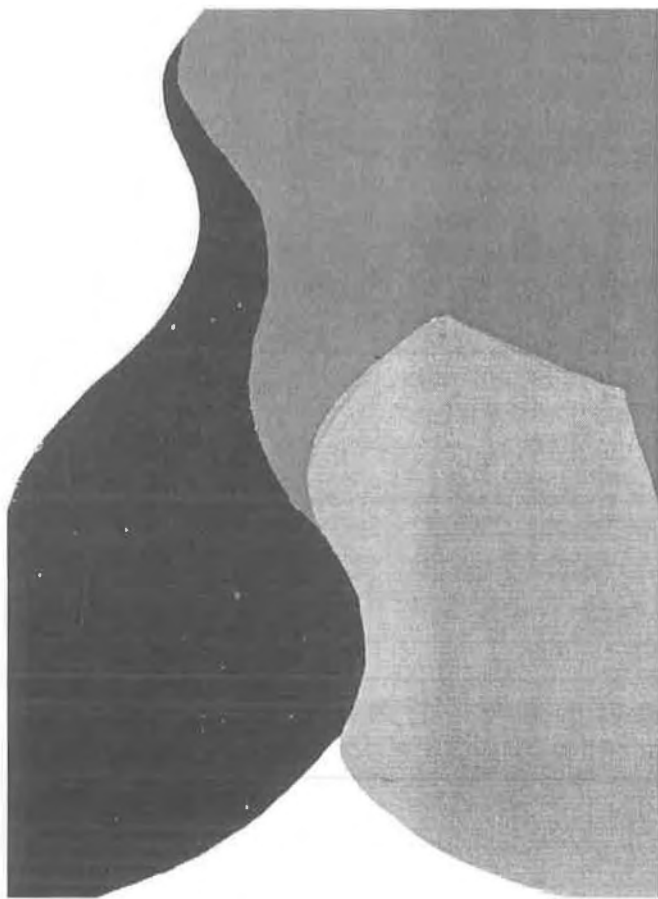
Tada će svima postati jasno, kako život opstaje o tankoj niti. O Njegovoj Svemoćnoj Volji. Kako ga lahko može biti i ne biti. I, kako je to malo, tanko i lagahno, a ipak dovoljno za takvo čudo! I, kako je veliko to malo, ako je Njegova Volja da život opstane! Kako je slaba i varljiva snaga i životna razbokorenost, ako je Njegova Volja

drugačija! Ako je došao kraj! KUDRET VODA može potopiti sve. Ona može doći kad svi budu u dubokom snu. Ali; njoj je određeno dokle će stići. I ljudima je dato, da naprave kulu u Tešnju Gradu. A to što ljudi čine, oduvijek je bilo ili korištenje ili propuštanje prilike. Po njihovom slobodnom izboru.

Na HUNDUROVIM slikama u ovom ciklusu, osipaju se naizgled vječne i nerazrušive građevine od klešanoga kamena. Krive se demiri od kovanoga gvožđa u ozidanim lukovima prozora. Stilizirane kule izlaze iz ravnoteže. Stare tešanske kuće zarasle

u pavit - ogledaju se u vodi koja nadolazi. Ispred praznog portala, na zemlji - rozeta s halkom i čamac s veslima. Na drugoj strani sahat - kula, kao da je krenula prema vodi...

KUDRET VODA ima boju leda iz glečera. Boju vječnog leda. Bistra je i zelenkasto-siva. Na njezinoj površini, zrcale se lukovi prozora ozidani klešanim kamenom i pendžeri starih tešanjskih kuća. Zidine starih gradnji. Taraba, kapidžika, zvekira. U njoj se ogledaju bijeli, patinom osjenčeni



nišani - koje voda i nije došla potopiti. Odražava se zelenilo bosanskih krajo-
lika i plavetnilo vječne kupole...

Ali; ljudi? Njih - više nema! Ako! I zaslužili su! I nišan je dovoljan, jer je svjedok. On je šehid. Kao što je ON - svjedok svima i svemu. Tešanjaska Kula - srebrni se oblivena mjesecinom i zrcali se u kudret vodi, kao da proljeva tečno srebro niz svoje zidine.

A VODA - i dalje opstaje kao simbol za izvor života; kao sredstvo očišćenja od ritualnog pranja - abdesta, do potopa; kao i središte svekolikog vječnog obnavljanja. Voda je i beskonačnost u mogućnostima raznih, doista smislenih kombinacija.

Estetika HUNDUROVOG slikarskog čina ima isti smisao: dosezanje neprolazne ljepote kojoj čovjek tako uporno teži. Ona u HUNDUROVOM slučaju, omogućuje jednom vrijednom i talentiranom čovjeku, da od tešanske, kao svekoličke palanačke periferije svijeta - stvori ostrvo slobode, življenja i stvaranja, o čemu su njegove slike - uvjerljivi i neprikosnoveni dokazi. Da od likovnih elemenata svoga zavičaja, napravi savršenu optiku u kojoj se zrcali slika Svijeta i Kozmosa.

Priča o pehlivanu, kao spoznaja o sirat ćupriji

AHMET HUNDUR je shvatio, da život opstaje kao čista i blistava nemogućnost. Kao sjajna vještina koja toj nemogućnosti omogućuje da se održi i na onome mjestu - na kojem više, ništa drugo, ne može biti! To je poput ekvilibristike! - mora da je pomislio HUNDUR. Tu ne smije biti greške! - skontao je. Jedan je Život! Jedna je pogreška! Jedna je Smrt! Moram nacr-

tati tog PEHLIVANA o kojem se priča u Tešnju i o kojemu je i slavni spisatelj Čamil Sijarić čuo i pisao, a da nikad u Tešnju - nije, ni bio!

A, zar je trebao i biti, ako je znao - što treba znati?! Naročito priču o Pehlivanu - Kahrimanu i njegovome Šegrtu - Omeru, koji je djevojci Rabi - Rabiji, koju voli, htio pokazati svoju vještinu?

Pred iskupljenim narodom - građanima Tešnja, koji su već danima slušali telalove najave o čovjeku koji će letjeti iznad grada; Šegrt je rekao Pehlivanu - majstoru, šta želi: Prošetati se užetom, nategnutim između dvije kule! Iznad provalije koju mosti na visini - na kojoj se štrik više i ne vidi, pa čovjek izgleda kao ptica koja u zraku leprša jer hoće da poleti...

Pehlivan se obradovao!

- Aferim! - reče mu.

Šegrt se ispeo na polaznu tačku i ispred sebe ugledao provaliju bez dna, a preko provalije: između dvije kule - tri zategnuta štrika!!! A, naučio je ići samo - po jednom! Pozvao je majstora, Pehlivana (Tešnjaci kažu da je riječ o čuvenom pehlivanu Arifu Tamburiji!) i upitao: Tri su štrika, majstor Kahrimane! Kojim da krenem?! Stari Pehlivan se osmjehnuo s razumijevanjem. Odgovorio je bez nedoumice:

- Srednjim!

Šegrt je smjelo zakoračio praćen udviljenim pogledom djevojke koju je zavolio i koja ga je čas prije molila, da se okane opasnoga posla. Da se ne penje na štrik. Na visinu...

Sada je Pehlivanov šegrt - Omer, balansirao na strašnoj visini u zraku punom sunčeve svjetlosti koja u pogledu iskri. Odlazio je srednjim

užetom, sve dalje! I odlazeći u svjetlost koja varniči i u plavetnilo neba - nestao! Nije pao. Nije odletio. Nestao je u visini! U svjetlu!

Priča je ostala...

AHMET HUNDUR je shvatio: to je ta blistava opcija za čovjeka koji voli to što radi! Predati se svome poslu do nestajanja u njemu! Kao Pehlivan! Kao šegrt - Omer! Kao čovjek, koji - vjeruje u sebe i Svevišnjeg. Držeći se srednjeg užeta. Naravno: Njegovog užeta.

Životna filozofija i krativni credo slikara Ahmeta Hundura

Ta sjajna priča, ustvari je ljudska i životna filozofija i kreativni **c r e d o** AHMETA HUNDURA. Raditi i preći u svoje djelo! Biti vješt i živjeti smjelo. Ekvilibristički! Na svoj način. Od svoje vještine. Od svoga - a od Boga dobijeno - dara! U času kad je najviše ljubavi i smjelosti - postati sama ljubav! Opstati kao sama smjelost! Biti to što se jeste bez ostataka! Proći životom bez nedoumica! Nositi baklju svoje odluke! Ostaviti znak svoga poslanja, kao dokaz o mogućnosti vječnog života i svome Usudu!

S druge strane prostora koji mosti pehlivanov zategnuti štrik - uvijek je Vječnost. Vječnost kao izazov. Vječnost vještine s kojom se oduvijek savladuje rastojanje nad provalijom. Ili; Vječnost kao Kraj sopstvenog života ako se dogodi pad. Ili; Vječnost - kojom se traje, dok se sa drugim životima mosti vrijeme i prostor. Vječnost kao ljudska kategorija i Njegova Svemoćna Volja. Uže, kao mogućnost

koju je Svevišnji dao svakom svome robu. Uže - kao Sirat Čuprija. Njegovo Uže - kao mogućnost, koju nam je ostavio na volju, kao padobran ili stepenice za slučaj požara...

Dobrota i ljepota stvaralačkog čina kao portal vječnosti

Zato je slikar AHMET HUNDUR, morao naslikati i ciklus slika pod nazivom: VJEČNOST. U njemu je samo osam slika. Ali, Vječnost je Jedna. I nebrojene su strijepnje na putu do nje. Baš, kao i fine, paučinaste linije koje ih odslikavaju dok vibrira štrik pod Pehlivanovim nogama. Dok Pehlivan ekvilibrira stojeći na štriku - samo na jednoj nozi. No, najbremenitiji je trenutak u kojem treba napraviti korak. Časak samo - valja stati na štrik sa oba stopala i ponovo zakoračiti...

Tada se ruke podižu, kao da će se pretvoriti u krila. Lepršaju rukavi tanke, isprane i iznošene košulje. Osi - pa se kamenje sa oslonca prema kojemu se Pehlivan kreće. Čovjek je na Sirat - Čupriji, tanjoj od dlake i oštrijom od sablje. Vještina je sve čime raspolaže.

Dosegavši svijest o tome šta želi, AHMET HUNDUR je shvatio svoje pravo da to postigne pehlivanski: slikajući na granici Sna i Jave. Održavajući ravnotežu sadržaja i ljepote svojom vještinom. Koristeći boju kao argument više. Sklad i estetsko - kao dokaz o svojoj ljudskoj mjeri. Motiv, kao općepoznato mjesto - u koje ne umijemo posumnjati. Priču - kao nadu, kojoj se nikad nismo znali oteti. HUNDUROVA slika je cjelovita priča.

Na slikama AHMETA HUNDURA - Vječnost je snaga svjetla koje pada iz nespoznate visine, snaga koja može dobrohotno obasjati ili izbristi prizore, likove i slike, dramu i nadu u kojoj se živi i opstaje. Svjetlo, kao Njegova Svemoćna Volja i beskrajna Dobrota.

Da; Vječnost je jedino mjesto na koje treba stići! Svrha življenja, smisao puta - jedini cilj, ma šta činili u svojim malim i krhkim životima! I, ma šta nam činili oni koji ne razumijevaju i kojima će ostati nejasno da su nas učvršćivali u Vjeri i Nijetu...

Sama ideja o Vječnosti u poimanju slikara AHMETA HUNDURA, može sjajno podnijeti apstraktno i figurativno, realno i fantastično, do i preko granice Života, kao najnevjerojatnije pojave koja opstaje po Njegovoj Svemoćnoj Volji, a svekolikim nemogućnostima i Zlu uprkos. Kao bajka. Kao AHMETOVA bajkovita slikarska figuracija.

Pitanje o strahu kao svijest o sumnji i nedoumici

AHMET HUNDUR je shvatio i sam sebi priznao - svoj strašni ljudski problem i teret: STRAH! Strah od izmjene oslonca i čina koji predstavlja novi iskorak na nategnutom užetu opstanka! Strah od prostora u koji će se tako doći! Čemu Strah? - pitao se HUNDUR. Strah, koji kao sumnja u mogućnost uspjeha - prlja ljepotu nade i izazova, iskoraka i doživljaja?! Strah jeste problem - identificirao je. Ali; zašto, čemu: Strah?

Tako je naslovio slijedeći ciklus od tridesetak slika, rađenih, najčešće olovkom i akrilnom bojom.

STRAH je sve ono, što besmislom ugrožava ljudsku Vjeru i Nadu. Jer; strašan je Strah, da je ekvilibristika, da su Dar i Vještina Nedovoljni - da se premosti provalija besmisla! Ustvari; da se savlada Sirat Čuprija kao strašno mjesto Njegove provjere i ocjene: da li smo zaslužili da dođemo do Njegove Milosti!

STRAH je sumnja u sebe i svoje moći. Strah je jasan i nejasan, ali je uvijek stvaran i strašan uteg naspram čovjekove želje da uzleti. Strah je potrebno savladati! Ne treba se bojati! Vjera u Jedinog Boga i dobar nijet - moraju biti jači od straha! Ali; STRAH - ipak, postoji!

U svojoj namjeri da savlada STRAH kao sjenu besmisla koja natkriljuje smisao života, slikar AHMET HUNDUR se osvrće oko sebe i otkriva strah u prirodi. U očima plemenitih grla, konja, čija se ljepota i savršenstvo - nikako, ne mogu pojmiti izvan svake oslobođenosti, pa i oslobođenosti od straha.

No; HUNDUR vidi u njihovim očima - ne tek zdravu plahost, već stvaran STRAH! Prestravljenost, čiji korijen može biti samo u strahu pred Njegovom Svemoći. Pred mogućim odsustvom Njegovoga Beskrajnog Milosrđa i Svemilosti. U strahu, životinje svoje glave i vratove naslanjaju na ruke, glave i ramena HUNDUROVIH ljudskih likova - portreta! One dopuštaju, da ih čovjekova čvrsta šaka na oglavini i dizginu - umiri!

Kakva to hijerarhija vrijednosti vlada u svijetu, u kojem živimo?! - vjerojatno se upitao Slikar. Onda je uz lica svojih portreta slikao glave konja, životinja koje je lično vidio uznemirene praskom biča ili unezvijerene grmljav-

inom. HUNDUR je iznimno racionalan slikar! Lice čovjeka, kao i glava konja valjana su zamjena za cijelu figuru! Čovjek je njegova duša! Duša se može vidjeti samo u očima! Oči su most za čovjeka i konja - podjednako...

STRAH dakle, nije samo ljudska opsjena i sebičnost, strijepnja nad svojim životom i životnom ugodom; samoživost i zebnja zbog remećenja postignutog životnog sklada! Zbog ugrožavanja životne niti!

No; bježanje od straha, HUNDURU se čini nesuvislim! Strah je bitan! Sa strahom se treba suočiti! Strah treba naslikati! Strah treba shvatiti kao još jednu šansu! Strah je ipak stvarnost zdrave strijepnje pred mogućnošću remećenja ljepote života i neutažive težnje - da se u toj ljepoti potraje! Osim toga; moramo se bojati Boga! Moramo misliti o svojoj odgovornosti pred Njim! Ne možemo, ne plašiti se Zla, na koje su ljudi ponekad spremni! I Zla - koje sami činimo predajući se Šejtanu! Ma koliko - Zlo činili sami sebi!

Jer; ZLO nije NJEGOVA strana.

O simbolici konja u poetici Hundurova slikarstva

U poetici HUNDUROVA slikarstva, vrijedi posebno razmotriti prisustvo KONJA, kao simbola ktonskog svijeta. Naravno; konj je i jedno od Božijih stvorenja iz svakodnevnoga života, ali u HUNDUROVOM ljudskom, umjetničkom - slikarskom habitusu, kao i kod čovjeka uopće, simbol konja mora funkcionirati i u nivou arhetipa, dakle: *nesvjesnog psihičkog života*. Simbolika konja na tom planu, izuzetno

je duboka i snažna, pa inzistiranje na konju, kao na likovnom simbolu koji se na HUNDUROVIM slikama javlja ravnopravno s ljudskim licem, može i mora imati ne samo estetsku, već i stvarnu duhovnu mjeru u životu i radu ovoga slikara.

Uputno je shvatiti, kad je već riječ o simbolu konja na HUNDUROVIM slikama, da s obzirom na prirodu slikarevog svjetla, likove i prisustvo skoro bez iznimke uplašanih konjskih grla, u arhetipskom nivou - simbol konja u habitusu i na slikama AHMETA HUNDURA, svakako je više solaran i uranski - kako bi rekli simbolisti, nego li lunaran i ktonski. Prije svega zato, što čovjeku i snazi njegovih ruku dopušta da mu ukroti strah. Što mu glavu s povjerenjem naslanja na rame. Što i bodljikava žica koju su razapele čovjekove ruke, može biti njegov kraj.

Konj dakle opstaje kao životinja koja živi uz čovjeka i sa njim dijeli zajednički usud. I, naravno: ima istog Stvoritelja.

To mjesto možemo shvatiti kao činjenicu i uzeti kao ključ kojim je čovjek i slikar AHMET HUNDUR - ukrotio i svaki eventualni paganski impuls svoga duha čistim znakom Objave koji je oplodio njegovo biće.

Svjedočenje o onima koji su svoj usud nosili na svom licu

Uz sve što sadržavaju i nose, slike AHMETA HUNDURA čuvaju, u tešanskoj čaršiji poznate i po svemu karakteristične likove - portrete: ADEMAGE Mešića, poznatoga dobrotvora; HAMI-DA Čole - čaršijskoga šereta; MEHMED-

AGE Mešića - trgovca, inače: ADEMAG-INOĞ bratića; ALJE Mujčinovića, koji je živio preko stotinu godina; IBRAHIMA Plančića - drvosječe i iznimno snažnog nadničara; HASANA Vilaševića, poznatoga ljubitelja konja; SALIHA Husarića - čaršijskoga lera; SALKE Arapa - prodavača šerbeta s bijelim ćulahom na glavi; SADIJE Brke - čaršijskoga uglednika, te galeriju likova obrijanih glava s perčinima, koji snažnim rukama i čvrstim šakama pritežu ulare i dizgine, grive i demove, potežu oglavine i snagom svoga tijela i svoje volje - obuzdavaju uplašene konje i ergele u trku, razgone njihov Strah.

Apokaliptična je slika kraja konja upletenog u bodljikavu žicu. Njegova bijela, lijepa i plemenita, podignuta glava - u drugom planu slike, već ima sklopljene oči. U trećem je, tek - isto tako bijela kost lobanje kojoj bodljikava žica izlazi iz očne duplje i vilice.

Svjetlo kao vid Svemoćnog

Svjetlo na slikama AHMETA HUNDURA dolazi odozgo. Iz velikog i praznog neba. Ono, snažno i nesmiljeno pada na tjemana ljudi, glave i grivu konja, bore ljudskih lica, ispučene i čukljevite kosti snažnih ruku i vilica, brade i turbane, obrijane lobanje i perčine, kamenje i krovove. Svjetlo koje dolazi, na najvećem broju slika - briše sve osim onoga što je Slikar naslikao!

Tvoračko svjetlo! Naslikano kao vanjsko, mada je očito da dolazi iz Slikara! Ali; za razliku od impresionističkog svjetla koje je u autoru proizveo utisak iz prirode, ovdje se radi o

svjetlu njegove unutrašnje kreativne snage i Vjere - da izdvojene stvari i pojave - izgledaju, baš tako!

Tako je AHMET HUNDUR slijedeći svjetlo sopstvene optike razabrao, a potom snažno i bez nedoumice zakoračio u imenovanje svijeta! Počelo je stvaranje njegovog - umjetničkog svijeta! Svijeta, koji je slikarski imenovao kao pouzdan, njemu blizak i stvaran. Prihvatio je i svu tegobu odgovornosti za izgled i veličinu prostora u kojem kao slikar egzistira. To je taman toliki svijet - koliki može stvoriti snaga njegovoga dara!!! Dakle: prihvatio je samoga sebe!

Mora da je čovjek kao AHMET HUNDUR pomislio, kako to, doista - nije puno. Ali; mudrost životnog i umjetničkog iskustva HUNDURA uči - da može računati na svoju stvaralačku snagu i dosljednost. Na svoju odlučnost da radi! Na vrijeme! Vrijeme koje mu je ostavljeno - a od Njega dato, u konačnom ishodu, učinit će svijet koji stvara većim ili manjim. I konačnim.

Ništa nije izvan Njegove Svemoćne Volje!

Slikarska paleta Ahmeta Hundura kao toplota ljudskog prisustva

Paleta boja na slikama AHMETA HUNDURA, težišna je ostvarena u rasponu i valerima smeđe boje. Svaka-ko; tome je u znatnoj mjeri pridonijelo HUNDUROVO sjajno iskustvo u radu već pomenutim - smeđim bajcom na nebrojenim crtežima tešanjске Kule i Stare Čaršije, čiji motivi lirski topli i filigranski artikulirani izranja-

ju iz same bjeline papira i sjene Slikarevom ljubavlju prema ljepoti življenja i svome Gradu.

Sve izmaglice oko likova na slikama i crtežima AHMETA HUNDURA, i kad prelaze u sivkastu bjelinu svjetla i prazninu prostora - samo su razlaganje smeđe boje i topline koju ona može akumulirati.

Zanimljiva je tekstura slike u kojoj se na blistav i nedvosmislen način stvaruje paleta AHMETA HUNDURA. Riječ je o prefinjenom valeru smeđe boje i tek - akcentu bijele, kao sredstvu pomenutog tvoračkog svjetla, kojim Slikar arbitrira u prostoru imenovanja i stvaranja svoga svijeta.

Siguran hod u stvaralačku i umjetničku zrelost

Krećući se od tačke do tačke, od izazova do rezultata - slikar AHMET HUNDUR širi milje svoga prisustva u vremenu i prostoru, primjereno svome bošnjačkom duhovnom znaku, ljudskom uvjerenju, slikarskom obrazovanju i umijeću - ljudski toplo i lirske, zanatski i estetski pouzdano, a u rezultatu - poetički i umjetnički uvjerljivo.

Na pragu svoje ljudske i umjetničke zrelosti, HUNDUR postaje i umjetnički neprijeporan i bitan u tokovima bosanskohercegovačkog slikarstva, u čijem su reljefu oduvijek - nedostajale njegove slike.

HUNDUROV autorski, zanatski i umjetničko-estetski doseg i znak sugeriraju, da je riječ o slikaru koji je za svoje mogućnosti i svoj dar - otkrio

magistralni pravac stvaranja. Na svojim slikama, on svijetli čistim smislom svoga prisustva i življenja.

Svoga ljudskog poslanja.

Napomena o semantici simbola Hundurovih slika

S obzirom da AHMET HUNDUR svoje slike, sem crtežom i bojom gradi ograničenim brojem likovnih simbola: ljudsko lice, glava konja, ljudske ruke, kule i tvrđave, zidovi, demiri, voda i svjetlost koja uvijek dolazi odozgo - bilo bi zanimljivo semantički, dakle u filozofskom smislu istraživati i razumijevati naslage koje nosi simbol kao znak - u amalgamiranom estetskom rezultatu slikarevog rada: sliči.

Možda bismo i češće nego što možemo pomisliti, našli sebe.

*26. Sefer; 1420.h.g. Atif
Kujundžić;
10. juna, 1999. godine;*

* Dijelom, tekst je saopćen na otvaranju IZLOŽBE SLIKA I CRTEŽA AHMETA HUNDURA u Bosanskom kulturnom centru Tuzla: 04. Rebiu-l - evvel, 1420. h. g. - 18. juna, 1999. godine; a dijelom je objavljen u Katalogu, Ahmeta Hundura, oktobra, 1999. godine. Nekoliko fragmenata teksta, objavljeno je u tjedniku "Ljiljan" u dva navrata, kao remiscencija - komentar Hundurovih izložbenih postavki u Tuzli i Švicarskoj.

Ovo je prvo objavljivanje integralnog eseja. (Op. urednika.)